

Pekka Ervastian III esitelmä
kesäkursseilla Jyväskylässä v. 1929

SALATIETEELLINEN TUTKIMUS

Salatieteellinen eli okkultinen tutkimus tutkii, kuten Madame Blavatskyn oli tapana sanoa, kosmillisen järjen toimintaa, työtapoja ja vaikutusta luonnossa. Salatiede eli okkultismi tutkii täten luonnon näkymätöntä maailmaa, henkimaailmaa ja hengen maailmaa. H.P.B. sanoi myöskin aina, että todellinen okkultinen tutkimus tapahtui siveellisillä perusteilla, sen edellytyksenä oli aina siveellinen kehitys. Ei mikään muu okkultismi ollut todellista kuin se, joka tapahtui jonkun Mestarin johdolla, ihmisen, totuudenetsijän itsensä ollessa hänen opetuslapsenaan. Madame Blavatsky toivoi ja tahtoi että nimitys ”salatiede” eli ”okkultismi” säilytettäisiin ainoastaan tälle kaikista korkeimmalle tutkimustavalle, sillä tämä tutkimus käsitti silloin elämän ja kuoleman kaikkia probleemeja, ihmisen syvintä salaisuutta ja jumalallista elämää, kaikkia niitä kysymyksiä, jotka aina ovat askarruttaneet ihmisten mieliä.

Nykyäänhän me huomaamme, että sana okkultismi ja okkultinen on tullut verrattain yleiseksi. Varsinkin nyt maailmansodan jälkeen sitä käytetään Saksassa ja muualla aivan yleisenä nimityksenä. Sillä tarkoitetaan yleensä kaikkea näkymättömän maailman ja näkymättömien asioiden tutkimista tapahtui se sitten millä tavalla tahansa. Niinpä oppineet voivat nykyään lukea spiritistisen tutkimuksen okkultiseen tutkimukseen, myöskin n.s. psyykkisiä tutkimuksia yleensä. Kaikkia näitä eri haaroja lukevat usein tutkijat nyt okkultismiin kuuluviksi ja sentähden monen mielestä okkultinen tutkimus

voi tapahtua meediumein välityksellä. Me voimme olla aivan tavallisia ihmisiä, mutta pidämme istuntoja ja meediumi on meillä käytettävänä ja silloin noissa istunnoissa tapahtuu asioita, joissa ilmenee suorastaan henkimaailman vaikutusta, ainakin tulee ilmi, että ihmisessä piilee salaperäisiä voimia, jotka suotuisissa olosuhteissa pääsevät vaikuttamaan. Näin käsittävät monet nykyaikana okkultista tutkimusta ja sentähden on oppineita, jotka nimittävät itseään okkultisteiksi, koska he uskovat salaperäisten voimien ja henkimaailman olemassa-oloon, mutta jotka eivät Madame Blavatskyn määritelmän mukaan vielä ole mitään todellisia salatieteilijöitä.

Madame Blavatskyn mukaan salatieteilijä on semmoinen tutkija, joka kasvattaa itseään määrättyllä tavalla ollen jonkun Mestarin opetuslapsi. Salatieteellisessä tutkimuksessa ei saa käyttää muita tutkimusvälineitä kuin omaa itseään. Korkeammassa salatieteessä ihminen kehittää itse itseään eli omaa sieluaan tutkimuksensa välikappaleeksi. Hän omalla sielullaan tutkii näkymätöntä luontoa. Hän kehittää omassa sielussaan semmoisia kykyjä ja aisteja, että hän henkisenä olentona voi tätä sieluaan käyttää tutkimassa näkymätöntä luontoa, näkymätöntä maailmaa. Tämä tutkimus, kuten Madame Blavatsky sanoo, tapahtuu hyvin harvoin menestyksellisesti, jos ei ihmisellä ole opettaja, joka häntä osaa neuvoa, jos ei hän seuraa jotain suurta, viisasta tietäjää, Mestaria tai adeptia.

Kun nyt tahdon palata omiin kokemuksiini, millä tavalla minusta tuli, jos niin saan sanoa, ruusuristolainen, niin täytyy sanoa, että nuoruudessani, kun jouduin siihen kohtaan, josta eilen puhuin, minusta tietämättäni tuli jonkunlainen salatieteilijä. Minä en ollenkaan ajatellut semmoista asiaa kuin okkultismi, en ajatellut semmoista mahdollisuutta, että itse saattaisin olla mikään okkultisti. Minulla ei ollut semmoista pyrkimystä, kuten muistatte. Tahdoin ainoastaan tietää, mikä elämä oli ja kun minulle oli selvinnyt, että saatoin päästä jonkunlaiseen tietoon, ainakin ajattelin ja uskoin, että saatoin päästä jonkunlaiseen tietoon seuraamalla Jeesusta hänen

neuvoissaan ja elämän käskyissään, niin minä siis kuitenkin tietämättäni olin alkanut täyttää juuri niitä ehtoja, joita Madame Blavatsky asetti todelliselle salatieteilijälle eli okkultistille. Ryhtyessäni parhaimman kykyni mukaan seuraamaan Jeesus Kristusta hänen käskyissään ja hänen elämän neuvoissaan astuin itseasiassa tielle, jota voisimme nimittää okkultiseksi eli salatieteelliseksi tieksi. Se oli tuo kaita tie elämään, josta Jeesus puhui, mutta Jeesus itse lupasi, että se, joka kulkee tuota kaitaa tietä ja pääsee elämään, pääsee taivasten valtakuntaan, se samalla myöskin pääsee tietoon. Hän samalla myöskin tulee osalliseksi, kuten Jeesus yhdessä paikassa sanoo, että pyhästä totuuden hengestä, joka opettaa hänelle kaiken. Sentähden olin itse asiassa nuoruudessani astunut jonkunlaiselle salatieteelliselle tielle, vaikka en itse osannut siksi sitä nimittää.

Nyt en tietysti tahtoisi antaa semmoista kuvaa itsestäni, että olin missään suhteessa täydellinen, että minä olisin jonkunlaisena melkeinpä ihmeolentona seurannut Kristusta aivan joka kohdassa täydellisesti. Jos aiheuttaisin mitään semmoista luuloa, niin antaisin tietysti aivan väärän kuvan itsestäni, mutta toiselta puolen en myöskään tahtoisi, että kukaan ajattelisi, että pyrkimys ei olisi ollut todellista ja todellisesti vakavaa, sillä ei mikään ponnistus eikä pyrkimys henkisessä mielessä mihinkään vie, ellei se ole läpeensä vakavaa ja vilpittöntä ja todellista. En ollenkaan itse tiedä, että missään suhteessa ja koskaan olisin rikkonut Jeesuksen käskyjä vastaan. Niitä noudatin parhaimman kykyni mukaan. Minä en tiedä mistään rikkomuksesta, vaan minä noudatin ja seurasin niitä täysin vilpittömästi, mutta sen havainnon tein kyllä, että nämä käskyt, kaikki nämä elämänohjeet, jotka Jeesus antoi rakkaudesta, nöyryydestä, vilpittömyydestä, puhtaudesta, rauhallisuudesta j.n.e., nousivat yhä korkeammalle, ne tulivat yhä saavuttamattomimmiksi, kuta enemmän niitä koetin täyttää. Asenne oli siis sängen merkillinen. En rikkonut, mutta en koskaan tuntenut, että olisin osannut täyttää. Päinvastoin aina joka hetki tunsin, että paljon, paljon enemmän minulta

vaaditaan. Jokainen käsky tuli niin syväksi ja niin korkeaksi, niin sisältörikkaaksi ja niin laajaksi, että minusta jokainen käsky oli kuin suuri kiikari eli teleskooppi, josta katselin koko inhimillistä elämää ja minä huomasin, että koko elämähän tulee aivan toisenlaiseksi, jos näitä käskyjä osaisimme noudattaa, noudattaa niiden kaikista syvimmässä ja korkeimmassa merkityksessä. Sentähden minun etenemiseni, jos niin saan sanoa, oli samalla aivan kuin loittonemista ihanteesta, taikka voisin sanoa niin, että jos kuljin eteenpäin käskyjen täyttämässä enkä tiennyt rikkovani niitä vastaan, niin se päämäärä, jota jokainen käsky näytti ja jota tavoittelin ja tahdoin saavuttaa, loittoni, se meni yhä kauemmas ja yhä kauemmas. Täten huomasin, että Jeesuksen käskyt ovat itse elämästä. Hän ei ole niitä keksinyt. Hän oli saanut ne Isältään, hän oli saanut ne salaperäisen elämän äärettömyydestä, hän oli saanut ne jumalallisesta elämästä itsestään, kaivanut ne esille. Hän on ainoastaan paljastanut meille ihmisille, mitkä nuo elämän omat lait olivat ja sentähden ne olivat aivan loputtomia, tyhjentyttämiä, saavuttamattomia.

Selvästi saatoin huomata, jollen silloin, niin ainakin näin perästäpäin, kun ajattelin ja muistelin näitä pyrkimyksiäni, selvästi saatoin huomata, että ne jakautuivat kahtia, ikäänkuin kahteen periodiin. Toinen oli silmännähtävästi valmistusaikaa, valaistusta, joka kesti useampia vuosia. Jos ulkonaisesti tahtoisin sitä valmistusaikaa kuvata eli karakterisoida sanoisin, että se oli palveluaikaa. Minulla oli karmallisesti ihmeellinen tilaisuus saada palvelu kotonani, omassa kodissani, sillä isäni sairasti kymmenkunnan vuotta. Meistä lapsista olisi tuntunut hirveältä, jos hänen olisi pitänyt olla sairashuoneessa tai meillä olisi pitänyt olla sairaanhoitajatar kotona ja sentähden me lapset kilvan tahdoimme häntä palvelu ja auttaa. Minä, joka olin vanhin sain suuren etuoikeuden silloin alkuvuosina, sain sairasta isääni melkein yksin auttaa ja palvelu. Tämä oli semmoista pientä yksinkertaista, nöyrää aikaa sekä henkisesti, että ulkonaisesti. Tietysti samalla lueskelin, ensin koulussa ja sitten yliopistossa ja myöskin joskus kirjoittelin. Minulla oli

mielessä, että minun täytyy kirjoittaa kirja, jonkun teoksen teosofiasta, kertoa jotain, ja vuosikausia tein semmoista työtä ilman, että vielä osasin mitään kirjoittaa. Myöskin siihen ulkonaiseen elämään kuului, että kodissa en tahtonut ottaa toisilta vastaan mitään palveluksia. Itse tahdoin suorittaa kaikki, mitä minulle kuului, huoneesi siivous ja kaikki mitä siihen kuului ja niinikään tietysti kuului tähän elämään ulkonaisesti mitä suurin yksinkertaisuus ruoassa. Olin ankara kasvissyöjä. Tähän elämään, tähän valmistusaikaan kuului myös mitä suurin yksinkertaisuus vaatteissa ja kaikessa ulkonaisessa esiintymisessä. Voin sanoa, että mielessäni aina oli ajatus köyhyydestä. Jos olisin ollut aivan vapaa — tunsin omassatunnossani, että minun täytyy palvella isää — ja jos olisin ollut yksin, niin olisin lähtenyt kerjäläisenä ulos maailmalle samalla tavalla kuin Fransiscus Assisilainen. Mutta nyt tunsin, että velvollisuuteni oli palvella ja sentähden luovuin tuosta ajatuksesta, jota sentään vähän epäilin liian suureksi ja ihmeelliseksi. Ei, et sinä voi lähteä ulos kerjäläisenä, se on liian suurta, ihanaa ja kaunista, tyydy olemaan aivan pienenä ja vähäpätöisenä kodissa.

Kun tällä tavalla olin muutamia vuosia, noin 4 vuotta elänyt, niin tapahtui käänne elämässäni. Silloin tapahtui hyvin suuri käänne elämässäni, sillä koko tämän ajan olin ollut odottavassa mielessä. Minä tunsin sisässäni, että vielä en oikeastaan mitään tiedä. Minä luotin siihen, että Jeesus Kristus osasi ohjata oikeaan, mutta en voinut sanoa, että olisin mitään oikein tiennyt. En tiennyt kuolemanjälkeisestä elämästä mitään, en tiennyt varmasti oliko ihminen olemassa kuoleman jälkeen, en tiennyt oliko Jumalia, henkimaailman olentoja ja enkeleitä olemassa. En tahtonut itsellenikään myöntää mitään tietäväni, vaikka kyllä olin aina ollut jonkun verran herkkä, psyykkisesti herkkä, niin että minulla kyllä oli monenlaisia yliaistillisia kokemuksia jo pienestä pitäen. Olin ollut näkevinäni sekä yhtä, että toista, mutta ei mikään niistä asioista ollut tehnyt siksi syvää vaikutusta minuun, että olisin voinut ajatella: Tiedän. — Minä ajattelin tiedosta jotain suurempaa. Jos minä todella

tietäisin jotakin, niin se olisi osaamista samalla. Siis aivan niin kuin Madame Blavatsky opetti salatieteilijöitä. Jos salatieteilijä jotain tietää, niin se on hänelle elämää, se on hänelle osaamista, taitamista ja elämää. Hänen tietonsa eivät ole ulkopuolella häntä itseään. Hänen tietonsa eivät ole hänen päässään, vaan ne ovat hänen olemuksessaan. Hän tietää sitä, mitä hän itse on. Tällä tavalla Madame Blavatsky oli määritellyt okkultismia ja vaikka reflekteerannut niitä asioita silloin, niin vaistomaisesti jotain semmoista odotin ja semmoista tahdoin. Jos minä voin saavuttaa tietoa, täytyy sen tiedon olla aivan kumoamatonta. Se ei voi olla semmoista tietoa, joka olisi kuin hetken olemassa ja sitten toisena hetkenä voisin epäillä, että oliko se nyt niin. Se ei saa olla muistitietoa, ei kirjasta lukemista, jota voi unohtaa. Ei mitään semmoista tietoa saa olla. Todellisen tiedon piti mielestäni olla semmoista, jonka aina oli sisälläni, semmoista, jonka aina sitten tiesin. Samalla tavalla niinkuin me ihmiset osaamme puhua. Jos olemme jonkun kielen oppineet, niin osaamme puhua. Emme tarvitse mitään ajatella ja muistella. Me osaamme silloin sen kielen. Samalla tavalla piti mielestäni todellisen tiedon olla. Jos joku on oppinut soittamaan pianoa, niin se on taitona hänessä. Hänen on täytynyt läpikäydä pitkän treenauksen ja kurssin ennenkuin hän on oppinut soittamaan ja kun hän siten on oppinut soittamaan, niin tuo taito on aina vaistomaisesti läsnä. Se on tieto, joka on muuttunut eläväksi taidoksi.

Sentähden minä kuljin noina valmistusvuosina ihmeellisessä odotuksessa. Usein saatoin olla sanomattomasti onneton, sanomattomasti masentunut. Oli kuin olisin epäillyt, että tuleeko nyt mistään mitään. Voiko ihminen saada mitään valaistusta? Oli sanomattoman vaikeita aikoja silloin tällöin, mutta aina kuitenkin elähytti minua sellainen toivo, että ratkaisun täytyy tulla. Olinhan minä huomannut, että Jeesus oli ihminen, joka ymmärsi minua vaikeina hetkinä ja olinhan minä aina uskonut, että hän on varmasti viisas ihminen, jonka neuvoihin saattoi luottaa. Onhan Jeesus luvannut, että ihminen

pääsee tietoon. Tämä elähytti, tämä salainen toivo ja salainen usko. Sitten tulikin käännekohta.

Tuli hetki elämässäni, jota minun täytyy nimittää uudestisyntymiseksi ja jota myöskin voisin nimittää toisella nimellä Jordanin kasteeksi. Tämä on semmoinen mystillinen tapahtuma, jota on sangen vaikea kuvata ja jota aivan arkailee ja pelkää kuvata, mutta se on tapahtuma, joka on kuvattu evankeliumissa. Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle. Minä tulin kastetuksi. Vaikka en tahdo kertoa yksityiskohtia tästä, niin mainitsen kuitenkin pari seikkaa.

Toinen oli se, että minä tunsin olevani Jumalan Poika. Minä tiesin nyt, että minä olen Jumalan Poika. Ihminen on aivan toinen kuin mitä hän on itse ennen luullut. Ihminen on luullut itsestään, että hän on ruumiillinen olento, että hän on sielullinen olento, joku semmoinen pieni, inhimillinen persoonallisuus, jonka sisältö on hänen sieluelämässään. Ei, ihminen on itseasiassa aivan toinen. Hän on sisässään iankaikkinen henki, lähtenyt Isän omasta rakkaudesta, Isän omasta järjen tulesta, singahtanut maailman järjestä. Ihminen on Jumalan Poika. Suuren avaruuden iankaikkinen ja ääretön elämä on hänessä. Hän on se elämä. Hän on osa siitä voidaan sanoa, mutta voidaan myöskin sanoa, että hän on se. Niinkuin vanhat indialaiset sanovat: Aham Brahmaasmi — minä olen Brahma — ja Tattvam asi — sinä olet se, niin ihminen myöskin tuossa uudestisyntymisessä tuntee, että hän on Jumala, että hän on se, se suuri, salaisuus, ääretön elämä ja että hän on sen Poika, että hän on Jumalan Poika. Niin kuin Jeesus saattoi sanoa itsestään. Tämän ihminen varmasti saa kokea ja tuntea tuon mystillisen uudestisyntymisensä hetkellä, jolloin hänet kastetaan uudeksi olennoksi.

Toinen merkillinen kohta, jota en silloin vielä ymmärtänyt, mutta joka oli aivan kuin jonakin rinnakkais-ilmionä tuossa uudestisyntymisessä, oli se, että Jeesus Kristus

oli mitä salaperäisimmällä tavalla siinä läsnä. Ei läsnä niinkuin se Isä, jonka Poika ihminen oli, vaan niinkuin jokin ihmeellinen, läpituokeva persoonallisuus eli jumalallinen olento, joka oli aivan mukana tuossa Jumalan Pojassa eli Jumalan Pojan tietoisuudessa. Minä jätän tämän kuvauksen nyt tämmöiseksi, sillä palaan myöhemmin asiaan, mutta silloin kun tämän kokemuksen kävin läpi, niin en voinut muuta kuin ihmetellä tätä Jeesus Kristuksen läsnäoloa, joka oli niin salaperäistä.

Kun tämä mystillinen kokemus oli tapahtunut ja tahdon huomauttaa, että se kokemus ei suinkaan tapahtunut minkäänlaisessa unessa tai horrostilassa tai transsissa, vaan se tapahtui kaikki selvässä päivätajunnassa. Ihminen on täydellisesti oma itsensä, kunnes tuo kaikki tapahtuu ja sen kokemuksenkin aikana hän on oma itsensä, mutta siinä kokemuksessa hän kuin jotenkin muuttuu, uudestisyntyy, niin että hän sitten on toinen ja kuitenkin oma itsensä. Kun siis tämä ihmeellinen, suurenmoinen, mystillinen tapahtuma oli sivuutettu, silloin alkoi, niin kuin sanottu, uusi elämä. Merkkillistä kyllä, hyvin pian tämän perästä täytin 21 vuotta ja sain tehtäväkseni panna alulle teosofisen liikkeen Suomessa. Valmistusajallani olin tietysti kuvitellut yhtä ja toista. Olin kuvitellut kuinka ihanaa olisi kirjoittaa joku teosofinen kirja tai jotain tuommoista, mutta se oli kaikki epämääräistä ja hämärää. Nyt kun tämä kokemus oli ohitse, sain käskyn panna alulle teosofisen liikkeen Suomessa. Ja siihen kuului aivan kuin ulkonaisesti, että ei pidä ottaa vastaan apua keneltäkään toiselta, ei millään tavalla. Minun täytyi lähteä ulos elämään, lähteä ulos isäni kodista ja tulla aivan niinkuin sanottiin omillani toimeen. Sain elää niin köyhästi kuin suinkin oli mahdollista. Minä tahdoinkin elää niin köyhästi ja yksinkertaisesti kuin oli mahdollista. Tehtäväni oli aloittaa teosofinen liike Suomessa. Siitä lähtien alkoikin työ.

Nyt minä en tietysti ollenkaan aijo puhua mitään tästä teosofisesta työstäni, siitähän ulkonainen historia voi todistaa, vaan tarkoitukseni oli kertoa jotain sisäisistä asioista, jotakin

siitä saavutinko minä tietoa, tapahtuiko todella, niin kuin Jeesus sanoo, että ihminen silloin astuu Jumalan valtakuntaan. Nythän se oli tavallaan tapahtunut. Alku oli tehty, kun oli ollut tuo mystillinen kaste ja minä olin kuin astunut uuteen elämään ja tunsin olevani kuin taivasten valtakunnassa. Tunsin kuuluvani kuin johonkin kuin johonkin sisäiseen ympäristöön, jossa Jeesus Kristus oli mukana, mutta nyt samalla sain kokea, taikka paremmin sanoen tämän uudestisyntymisen perästä sain kokea sitä, että ihminen todella saavuttaa tietoa.

Kun ihminen tällä tavalla on syntynyt taivasten valtakunnan, siis näkymättömän maailman kansalaiseksi, alkaa hänen elämänsä tässä näkymättömässä maailmassa ja silloin hän myöskin alkaa tehdä siellä kokemuksia. Hän saa nähdä ja hän saa kokea. Minä tahdon heti aivan suoraan sanoa, että kaikki mitä olen saanut nähdä ja mitä olen saanut tietää, kaikki se on omasta mielestäni ollut kuin armoa. Minä en ollenkaan löydä itsestäni mitään ansiota, mitään sellaista aihetta eli syytä, jonka nojalla minulle olisi voinut tällaista tapahtua. Minkätähden minun olisi pitänyt saavuttaa mitään tietoa ja kokemuksia? Minkätähden minä? En minä ollut niiden kokemusten arvoinen enkä ansiokas. Ei siis kukaan toinen ihminen, joka yrittää parastaan, ei kukaan saa ajatella kun hän pyrkii, jos hän ei saavuta niin pian kuin mitä minä, ei hänen pidä ajatella, että miksikä minä olen näin syrjäytetty, taikka miksikä tuolle toiselle on noin käynyt. Hänen ei pidä niin ajatella, sillä minä en suinkaan omasta ansiostani tuloksiin tullut, vaan olen aina tuntenut sisässäni ja ajatellut, että kaikki mikä on tapahtunut on tapahtunut kuin armosta. En ole muuta syytä siihen löytänyt kuin vain sen, että se oli kukaties välttämätöntä minun työlleni, koska olin saanut tehtäväkseni panna alulle teosofisen liikkeen Suomessa.

Nyt tahdon kertoa kolmesta seikasta. Ensimmäinen on se, että kun tuolla tavalla olin syntynyt uudestaan, jouduin joidenkuiden aikojen kuluttua välittömään tekemisiin n.s. Mestareiden kanssa. Tapasin niitä Mestareita ja semmoisia Mestareita ja adepteja, joista puhutaan teosofisissa kirjoissa.

Madame Blavatskyhän niistä puhuu ja monet hänen perästään ovat puhuneet niistä ja sanoneet, että ovat Mestareita tavanneet. Kun minä tapasin Eversti Olcottin, Teosofisen Seuran perustaja-presidentin vuonna 1900, silloin tuli hänen kanssaan puhe myöskin tietysti Mestareista. Hän kertoi silloin minulle, että hän tunsi useampia Mestareita. He olivat tulleet hänen luoksensa. Hän ei ollut nähnyt niitä kaikkia fyysillisesti, mutta joitakuita, pari Mestaria, hän oli suorastaan fyysillisestikin nähnyt, fyysillisinä olentoina. Toisia mestareita hän oli nähnyt semmoisessa harharuumiissa, semmoisessa maajavi ruupassa, jossa Mestari voi esiintyä. Useampia adepteja oli tullut hänen luokseen tuollaisessa maajavi ruupassa ja hän tunsi sentähden niitä persoonallisesti ja hän ei voinut koskaan epäillä Madame Blavatskyn vakuutuksia Mestareiden olemassaolosta. Hänestä oli mitä naurettavinta, että maailma niin usein epäili, että Madame Blavatsky oli niitä Mestareita keksinyt ja että hän oli luonut ne omassa mielikuvituksessaan. Eversti Olcott oli elävä todistus siitä, että Mestareita ja adepteja oli olemassa, niitä viisaita ihmisiä, niitä täydellisiä ihmisiä, jotka ovat saavuttaneet kuolemattoman elämän. Ne ovat siis semmoisia olentoja, jotka eivät enää kuole, vaan jotka ovat täällä maan päällä ihmiskuntaa henkisesti ohjaamassa ja auttamassa.

Nämä viisaat tietäjät, nämä erinomaisesti jalot ja korkeat ihmiset saattavat ilmestyä opetuslapselle, silloin kun katsovat, että opetuslapselle on jotain hyötyä heidän ilmestymisestään. Vaikka minäkään en tietysti saata sanoa, että olisin ketään Mestaria fyysillisesti silloin tavannut, koska tietääkseni ei mikään Mestari asunut täällä Suomessa eikä liikkunut täällä Suomessa, niin kuitenkin minulle selvisi, että Mestareita ei ole ainoastaan siellä Tibetissä Himalajalla, niinkuin alussa ehkä otaksuimme, vaan että näitä adeptiolentoja on kyllä muuallakin täällä maapallolla. Niitä on Egyptissä, Euroopassa ja Amerikassa. Siis vaikka minä en niitä voi sanoa tavanneeni fyysillisesti, niin kohtaukseni heidän kanssaan ei myöskään tapahtunut minkäänlaisessa unessa, ei sillä tavalla että olisin nukkunut ja nähnyt unta, vaan sillä tavalla, että itse

olin ulkopuolella tätä fyysillistä ruumistani, joka vuoteessa nukkui tai istui mietiskelytilassa, itse liikuin toisessa, tälle fyysilliselle silmälle näkymättömässä ruumiissa vapaasti ja itsetietoisesti. Tällöisessä tilassa minä tapasin näitä ihmeellisiä adepteja. Sain nähdä pari adeptia. Teosofinen Seura oli sisäisessä piirissään puhut kahdesta adeptista ja tiesin heti, että olin tavannut toisen niistä. Mutta niiden adeption joukossa, joita tapasin, oli eräs, jonka tapaaminen tuli minulle — minä tahdon sen kertoa tässä ohimennen — kuin todistuksena siitä, että todella olin tavannut elävän olennon ja elävän adeptin.

Olin puhunut pitkälti tämän Mestarin kanssa monista asioista, kun sitten kysyin häneltä kuka hän on. Hän oli mielestäni niin erikoisesti ystävällinen ja veljellinen, niin veljellisen kohtelias ja ihmeellisen suvaitsevainen — on Mestareita, jotka ovat niin majesteettillisia, että niiltä ei uskaltaisi mitään kysyä — että rohkaisin mieleni ja kysyin: ”Mutta kuka sinä olet?” Hän sanoi minulle silloin: ”Minä olen se unkarilainen vihitty, josta Madame Blavatsky kertoo Salaisessa Opissa.” — Minä en tästä tullut hullua hurskaammaksi, mutta se oli kuitenkin hämmästyttävää, sillä minä en ollut ollenkaan ajatellut mitään semmoista unkarilaista vihittyä, mutta sitten kun otin Salaisen Opin, niin huomasin hyvin pian, että Madame Blavatsky puhuu siitä unkarilaisesta vihitystä. Paljon ihmeellisemmän todistuksen sain, kun muutamia aikoja myöhemmin kävin Ruotsissa ja tapasin siellä erään esoteristin, joka teki minuun tavattoman sympaattisen vaikutuksen. Hän kuoli kohta sen jälkeen, mutta ennen hänen kuolemaansa jouduin hänen kanssaan keskusteluun. Me keskustelimme niin syvällisistä asioista, että minä yhtäkkiä ajattelin: mutta kerronpa hänelle vähän Mestareista ja näistä kohtauksistani heidän kanssaan. Kun sitten muun muassa mainitsin, että yksi niistä oli sanonut olevansa se unkarilainen vihitty, josta Salainen Oppi puhuu, niin hän joutui hyvin hämästyksiinsä. ”Niinkö, hän sanoi, niinkö?” Sitten hän äkkiä hypähti pystyyn — me puhuimme teosofisessa kirjastossa Tukholmassa — ja otti hyllyltä erään kirjan, asetti sen paksun

kirjan minun käteeni ja sanoi minulle: ”Selailkaa nyt tätä kirjaa.” — Minä selailin sitä ja yhtäkkiä tulin jonkun ihmisen kuvan luokse. Sain tärähdyksen, sillä minä tunsin: mutta tuohan on juuri se adepti, jonka minä tapasin, tähähän on se unkarilainen vihitty. — Mutta kun katsoin kuvan alle en nähnyt, että siinä olisi puhuttu unkarilaisesta Mestarista, vaan siinä oli joku aivan toinen nimi. Huomautin tästä tälle esoteristille ja hän sanoi minulle: ”Juuri tuota unkarilaista adeptia tunnetaan toisella nimellä.” Sitten tämä esoteristi kertoi minulle, että tätä adeptia tunnettiin toisella nimellä täällä Euroopassa. Hän liikkui täällä Euroopassa 1700-luvulla ja tunnettiin täällä kreivi St. Germain’in nimellä. Maalaus, joka oli tuossa kirjassa, oli tehty St. Germain’ista silloin kun hän esiintyi Ranskassa 1700-luvulla. (Tuo kuva tuossa seinällä on kreivi St. Germain’ista, mutta se ei ole täysin onnistunut. Eräs maalaaja Suomessa on sen tehnyt. Se ei ole oikein elävä ja onnistunut.) Joka tapauksessa tämä oli minusta hyvin hämmästyttävää ja todistavaa. Se oli todistus siitä, että olento, jonka olin tavannut ja jonka kanssa olin paljon keskustellut, ei ollut ainoastaan historiallinen henkilö, josta oli kuva, vaan teosofisessa maailmassa tunnettu unkarilainen vihitty, sillä kreivi St. Germain oli unkarilainen. Hän oli ruhtinas Rakoczy, vaikka hän käytti nimeä St. Germain. Hän oli Siebenbürgin ruhtinas Rakoczy. — Näin siis minäkin olin saanut kokea, että näitä viisaita, kuolemattomia ihmisiä on olemassa.

Sitten tahdon kertoa eräästä toisesta seikasta, joka myöskin oli omiansa todella lisäämään tietoa aivan okkultisella tavalla ja se oli, että minut pantiin tutkimaan kuolemanjälkeistä elämää. Se tutkimus tapahtui sillä tavalla, että aina täytyi käydä kuolemanjälkeisissä tiloissa, kuolemanjälkeisissä manaloissa, helveteissä, kiirastulissa ja taivaissa. Sillä tavalla sain kohdata erilaisia ihmisiä, erilaisia vainajia ja tutkia heidän tilojaan kuoleman jälkeen. Tämä oli erinomaisen opettavaista, se oli erinomaisen jännittävää, kiintoisaa, niinkuin voisimme sanoa, mutta ei se niiden erilaisten ihmisten kohtaloiden näkeminen ja tutkiminen ollut läheskään niin merkillistä kuin se, että minulle

itselleni avautui tietoisuus siitä, että minä olin tällä tavalla elänyt myöskin kuolemanjälkeisissä tiloissa itse ja sitä minä voin elää niissä. Kaikki ne tapahtumat, joita näin, olivat samalla niinkuin itseäni. Minä en osaa sanoa, että tämä tutkiminen, näkeminen ja tietäminen olisi ainoastaan semmoista, että olisi katsonut tällä tavalla kuin syrjästä, miten toinen ihminen oli piinassa ja miten hän siellä toimii kuolemanjälkeisessä elämässä. Se ei ole mitään tuollaista uteliaisuuden tyydyttämistä, se ei ole mitään semmoista, sillä e olisi alhaista. Se olisi itse asiassa epäinhimillistä, jos me voisimme tyydyttää mitään uteliaisuutta, vaan se tutkiminen ja se näkeminen se oli siinä, se oli osaaottamista siihen elämään. Jos siis sain nähdä jonkun ihmisen, joka kärsi tuskia helvetissä tai tuonelassa, niin se merkitsi, että minä olin itse tuon ihmisen kanssa ja kärsin hänen tuskansa. Sentähden ei semmoinen tutkimus ollut tavallista tieteellistä tutkimusta, joka antaa ihmisen olla itse minkälainen tahansa, niin että hän itse on objektiivinen. Me esim. kaadamme kemiallisia aineita yhteen ja katselemme mitä siitä muodostuu ja me itse olemme kuin ulkopuolella. Meidän aistimuksemme erottavat meidät tuosta kemiallisesta sekoituksesta ja prosessista. Mutta kun ihminen tällä tavalla tutkii kuolemanjälkeisiä asioita, niin hän ei saa niitä tutkia, ellei hän maksa lunnaita, ellei hän maksa sitä hintaa, että hän kärsii samat tuskat, joita vainajat, joita sielut voivat kärsiä helvetissä. Ohimennen sanoen ei mikään helvetti ole ikuinen, mutta nuo tuskat ovat niin kauheita ja kuvaamattomia, niin että kukaan ihminen ei mistään semmoisesta uteliaasta tiedon halusta jaksaisi niitä kokea. Täytyy siis olla ääretön sääli ja rakkaus ja kyky kärsiä ja halu kärsiä. Sentähden muistuu myöskin mieleeni mitä kerrotaan kaikista niistä vapahtajista, jotka kuolivat, että he kuolemansa jälkeen astuivat alas vangittujen sielujen luokse ja saarnasivat heille pimeydessä. He astuivat alas manalaan. Juuri semmoista on okkultinen tutkimus. Se on astumista manalaan auttamaan. Se ei ole mitään tieteellistä uteliaisuuden tyydyttämistä, vaan se on rakkaudessa tapahtuvaa auttamista. Se on noiden sielujen,

noiden vangittujen sielujen valaisemista, rohkaisemista, lohduttamista ja sanomaton kärsimys on vielä lisäksi auttajalla, kun hän huomaa, että vaikka hän ottaa osaa täydellisesti toisen kärsimykseen, niin hän ei kuitenkaan saa toisen silmiä auki. Hän saa mennä uudestaan ja uudestaan vainajien luo, jotka ovat helvetin tilassa. Hän saa mennä uudestaan ja uudestaan lohduttamaan, puhumaan ja selvittämään, ennenkuin he ollenkaan kallistavat korvansa. Vainajan tuskat ovat niin kauheat, ettei hän saata kuulla hengen ääntä.

Tämä ei ole mitään niin merkillistä tämä kuolleiden luona käyminen ja heidän opastamisensa, sillä on paljon ihmisiä, jotka sitä tekevät, vaikka he eivät vielä ole niin erikoisesti edistyneitä salatieteilijöinä. Hyvät ihmiset, jotka ovat täynnä auttamishalua ja jotka täällä maan päällä, täällä fyysillisten ihmisten keskellä auttava toisiaan ja palvelevat toisiaan, lohduttavat ja tekevät hyvää toisilleen, ovat nukkuessaan kuolemanjälkeisessä elämässä auttajina. Nukkuessaan he, vaikkeivät sitä muista ja siitä mitään tiedä, lähtevät ulos astraaliruumiissaan ja koska he ovat tuollaisia auttajaihmiä, ihmisiä, jotka haluavat palvella ja auttaa, niin heidät otetaan kuin kouluun. Heille opetetaan, mitä tulee tehdä ja millä tavalla auttaa. Tämä on niin sanomattoman suurta, sillä sen perästä kuin teosofinen sanoma tuli maailmaan, niin on astraalisessa henkimaailmassa järjestetty tällöisiä kouluja eri maihin näkymättömässä maailmassa, jossa opetetaan eläviä ihmisiä heidän nukkuessaan tekemään palvelutyötä. Sentähden on tapana sanoa tietäjien kesken: Kaikki ihmiset olivat he kuinka köyhiä tahansa voivat aina palvella ja auttaa toisiaan. Vaikka ihmiset eivät ehtisi päivätajunnassaan tosiaan auttaa, vaikka he olisivat niin kovassa työssä yhtämittaa, etteivät voisi palveluksia tehdä toisilleen, vaikka olisivat sairauden runteleimia, niin etteivät kykene mihinkään tässä fyysillisessä maailmassa, niin jos heidän sydämensä on sääliväinen ja rakastavainen, voivat he oppia yön aikana tekemään hyvää. Mutta muistakaamme: ei kukaan ihminen kelpaa yön aikana tekemään hyvää. Mutta muistakaamme: ei kukaan ihminen

kelpaa yön aikana tekemään hyvää, joka ei tee sitä päivällä, jos hänellä siihen on mahdollisuutta. Meidän täytyy olla auttavia päivällä, jotta meillä olisi puhtaat kädet yöllä. On kuin ihminen ottaisi taakan yöelämään, on kuin jotain olisi hänen käsissään ja jaloissaan, joka estää häntä auttamasta yöllä, jollei hän tahdo auttaa päivällä. mutta jos ihminen palvelee ja auttaa, niin hän myöskin yöllä nukkuessaan on tilaisuudessa tekemään hyvää ja siten hänen nukkumisensa ei kulu turhaan. Me ihmisethän olemme tottuneet sanomaan, että kolmas osa elämäämme menee hukkaan ja se meneekin, jos me olemme kovasydämissä, jos me olemme pahoja ja häijyjä ihmisiä, aivan toisin taas on, jos me olemme palvelevaisia ja auttavaisia. Näkymättömässä maailmassa on järjestetty niin, että kuka tahansa ihminen, jolla sydän on puhdas, on tilaisuudessa hyviä, kauniita tekoja tekemään.

Nyt minä vielä kertoisin siitä kolmannelta seikasta, mutta se on niin ihmeellinen asia, että mieleni tekee puhua siitä huomenna.